

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Legatio Marchionis Lavardini Romam, Ejusquè Cum
Romano Pontifice Innocentio Undecimo Dissidium**

Sfondrati, Celestino

[S.l.], 1688

29. An Præscriptio Lavardinum juvet?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62944](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62944)

invasâ abstinere nolunt, cumq; Principi,
ejusq; Ministris Justitiæ insultant, ut nu-
per Lavardinus.

XXIX. *Vigesimo sexto*: (a) Objicit
possessionem immemoriamlem.

IV. Hoc unicum est argumentum, quo
decipi solent simplices, rerumq; ignari;
& tamen instar aliorum planè vanissi-
mum: imò tantum abest, præscriptio-
nem obtendi posse, ut potiùs hoc ipsum
jus immunitatis & Asyli pro exemplo
serviat rerum impræscriptibilium; adeò
ut si in scholis Juris-Consultorum quæ-
ratur: *Quodnam sit paradigma rerum,*
quæ nunquam præscriptæ, sunt, & nunquam
præscribi possint? Respondere debeat:
Jus Asyli à Lavardino Romæ petitum; in
hoc enim uno omnes defectus præscri-
ptionis conveniunt.

Piget me ad ista devolvi, sed post-
quàm Gallus hoc argumento uti voluit,
in eoq; summam rei collocare, non pos-
sum filere. Nego ergo hoc jus Asyli à
Gallis præscriptum esse, aut aliquando
potuisse præscribi.

(a) *Fol. 14.*

Nam

Nam *primo* Præscriptio non est Divini aut naturalis, sed humani juris, ac civili lege inducta. Unde si supremus Princeps, qui Civili Lege non tenetur, declararet se nolle, ut res aliqua intra suum Principatum præscribatur, certum est præscribi non posse. At Pontifices Romani à Julio III. usque ad modernum Pontificem semper & factis, & severissimis Legibus professi sunt, nolle se, ut hujusmodi immunitas tanquam publicæ quieti, Gentium juri, humanisque commerciis adversa, præscriberetur; non ergo præscribi potuit.

Secundò. Tota & unica ratio, ob quam Præscriptio admissa est, illa fuit; ne jura & Dominia rerum incerta essent, si multis annis, quieteque ab aliquo possessa restitui deberent. At hæc ratio in nostro casu locum non habet: nec enim incertum esse potest, ad quos pertineat jus capiendi, puniendique; reos in tota Romana urbe, & locis à Lavardino prætensis; cum certissimum sit ad Romanos Pontifices pertinere, ab iisque semper exercitum, ut

ex

ex Archivis, Protocolis, comuni totius
urbis testimonio, ac confessione etiam
Gallorum constat, quod supra ostendi-
mus, cum de Pisana conventionē agere-
tur.

Tertiò. Ad præscriptionem requiritur
bona fides in legitimo aliquo titulo sive
vero, sive præsumpto, fundata, adeò ut
sublatâ bonâ fide, ne mille quidem an-
norum possessio præscriptionem pariat;
idq; ut Præscriptio à furto & rapina di-
stinguatur: at in nostro casu, quæ bona
fides, quisvè legitimus titulus aut esse, aut
præsumi potest, quando Summi Pontifi-
ces legitimi istarum rerum & unici Judi-
ces toties & tam enixè publicisq; edictis
hæc Asyla prohibuere, imò abusum ap-
pellarunt *abominabilem, detestandum,*
publica pacis perturbativum, fomitem re-
bellionis, pessimi, valdequè perniciosi exem-
pli, rem enormem, nimiam corruptelam,
ausum temerarium, abominabile & dete-
standum nomen, fierinè, inquam, potest,
ut bona fides ac legitimus Titulus esse
vel præsumi possit, in rebus, quas ex Prin-
cipis

cipis edicto constat, *abominabiles, enormes, detestandas esse, &c.* Quod si nec bona fides, nec titulus legitimus, ergo nec præscriptio.

Quartò. Certum quoquè est, sine continuata & nunquam interrupta possessione nec esse, nec concipi posse ullam Præscriptionem; imò hæc nihil aliud est, quàm continuatio possessionis. At in argumento, de quo agimus, quî fieri potest continuatam fuisse possessionem, quando ab omnibus Pontificibus tot edictis, tot actibus, exemplisq; in contrarium edictis abrupta & truncata est, quoties micare & prodire ausa? Quis vocet adultam, quæ toties in cunis oppressa, quoties nata?

At Legati sæpè conati sunt hanc immunitatem sibi vindicare, imò aliquamdiu usi sunt.

R. Aliud est conatus & factum; aliud præscriptio; si conatus & facta ad præscriptionem sufficiant, jam dudum patrocínio præscriptionis homicidia, adulteria, perjuria, & omnia flagitia liceant.

quæ multò pluribus conatibus, exemplis-
què, quàm immunitates Lavardini ni-
tantur.

Quòd si dicas: *Hæc juri Divino & na-
turali adversari, & ideò præscribi non posse.*

Respondebo non minùs esse juris na-
turalis, Diviniq; hæc præcepta, quæ pro
basi totius Juris-prudentiæ Justinianus
posuit, videlicet: *Neminem ledere, jus
suum unicuique tribuere;* quæ palàm est
violari usurpato à Legatis jure Asylo-
rum, quæ enim major læsio & fraudatio
juris alieni esse potest, quàm supremum
Principem & Pontificem magnâ parte
Jurisdictionis in Urbem Romanam pri-
vare, & flagitiis, ne deleri possint, pa-
trocinium præstare paratâ impunitate?

Quintò: *Æquè certum est, quæ juri
publico, & communi quieti repugnant,
nullo tempore præscribi;* at verò quid
magis repugnat, quàm hoc Asylo-
rum jus, quo datâ flagitiis securitate & licen-
tiâ, necesse est publicam quietem pro-
scribi. Ipsi Galli, quando contra Jus Re-
galia longissimam possessionem, ac supra
I 2 omnem

omnem memoriam pro Ecclesiis allegari audierunt, quid aliud & sapius respondere, quàm juribus ad Coronam & Principatum pertinentibus præscribi non posse? At verò jus crimina puniendi multò magis Coronæ, supremæq; auctoritati annexum est, quàm jus Regaliæ: nam sine hoc possunt Regna & Principatus consistere, imò si Galliam excipias, nullum Regnum hoc jure potitur; non verò conservari Regna possunt sine auctoritate necessaria puniendi sceleratos; id enim ad publicam quietem & pacem pertinet, cui promovendæ Principatus instituti sunt.

Sextò. Denique Præscriptioni complendæ tempus necessarium est; nec enim quovis die aut anno aliena jura præscribi possunt: sed contra privatarum Ecclesiarum jura quadraginta annorum tempus necessarium est: contra verò jura Romano Ecclesiæ centum annorum. At Legati, quamvis cum aliis urbis Magnatibus usurpare hoc jus jam Julij III. aetate conati sint, eo tamen semper expulsi, co-

ctique

ctique cedere, liberâ justitiâ & omnibus locis exercitâ usq; ad annum 1670. quando sub Clemente X. ob causas nuper libatas, non edictis quidem, aut pœnis, nec etiam satellitum excursu Asyla Legatorum turbata sunt; sed tantum precibus, querelisq; apud Principes actum, ut hunc usum extinguere permitterent. Idq; multo efficacius à moderno Pontifice, quod solum sufficeret impediendæ præscriptioni. Demus ergo (quamvis ob causam modò allegatam ne hoc quidem concedi possit) duodeviginti annos elapsos esse; quantum id temporis est, ut non dico contra Pontificem, sed ne quidem contra privatum Civem præscribi possit? nihil ergo Lavardinum juvat ostentata Præscriptio.

XXX. Vigesimo septimò: Conqueritur, violari Pisanam Conventionem.

Rz. Pisanâ Conventionem nihil aliud contineri, quàm ut Legatis Galliæ honor exhibeatur tanto characteri debitus, non verò, ut jure Asyli gaudeant, præsertim, quando alij Principes ei renuntiârunt.